

Je zou de relatie ook op een andere manier kunnen bekijken: in hoeverre is het theater in staat om iets te zeggen over de maatschappelijke realiteit waarin media een belangrijke rol spelen? Daartoe is het niet noodzakelijk om deze media of nieuwe technologieën ook daadwerkelijk te gebruiken in het theater.

Daarnaast kan men zich de vraag stellen hoe die nieuwe praktijken zélf en de bekommernis om het uitwisselen en delen, om de open dialoog tussen kunstenaars en publiek en tussen deelnemers onderling, een invloed hebben op het theater.

1. Doet het theater meer dan analyseren en aspecten van de hedendaagse maatschappij van commentaar voorzien? Kan het ook nieuwe attitudes aanreiken en andere vormen van omgaan met lichaam en identiteit uittesten op het podium? Zo'n onderzoek naar attitudes en identiteiten is een zoeken naar plekken die nog niet ingekapseld en geprogrammeerd zijn, een zoeken naar strategieën om de verwachtingen en programmering opnieuw naar je hand te zetten. De performance als interventieformaat is zeer dankbaar om deze modellen en attitudes neer te zetten en er de toeschouwer toe uit te nodigen zich ertegenover te positioneren, denken we maar aan de voorstellingen van Jérôme Bel of Xavier Leroy. Ook de voorstellingen van Meg Stuart zijn mooie voorbeelden van het samengaan van analyse, ervaring en uitnodiging om je als toeschouwer te situeren ten aanzien van modellen en strategieën.

2. Hoe situeert het theater zich als specifieke *plaats* en als specifiek moment van concentratie in de veelheid van plaatsen die we vandaag doorkruisen en die telkens een specifiek programma, specifieke informatie en ervaringen aanbieden; zowel fysieke als virtuele plaatsen, zoals de huiskamer, straten, televisie, media, reclame, bioscoop, computer? Al deze plaatsen tonen zichzelf, zijn perfect leesbaar in wat ze van ons verwachten en wat ze ons beloven. Hoe gaat het theater om met deze ketting van beelden, teksten, ervaringen en informatie? Waar plaatst het theater zich in die stroom? Welk antwoord kan het theater bieden op de behoefte van bezoekers om de veelheid van voorstellingen en informatie te verwerken, met elkaar te verbinden en te laten fungeren als onderwerp van gesprek en zelfonderzoek? Hoe gaat het theater om met de idee van specifieke plaats, specifiek moment en gebeurtenis, wetende dat de toeschouwer probleemloos laveert van de televisie naar de bioscoop, van het café naar de virtuele gemeenschap en ande-

re sociale plekken als sportkringen en werk? Welke plek neemt het theater in nu de traditionele tegenstellingen tussen binnen en buiten, tussen (gemeenschappelijke) ruimtes van concentratie en publieke ruimte grondig zijn veranderd?

3. Welke bijdrage kan het theater leveren aan manieren van 'leren' in die veelheid aan informatie- en communicatiestromen en hoe we dat samen kunnen doen: onder kunstenaars, tussen kunstenaar en bezoeker, tussen bezoekers onderling? Hoe verbindt het werk van de theatermakers zich met gelijkaardige ontwikkelingsprocessen in andere disciplines en is er behoefte aan interdisciplinair onderzoek? In de beeldende kunst worden projecten opgezet om die dialoog op gang te brengen, denken we maar aan bijvoorbeeld het tentoonstellingsproject en de publicatie *Laboratorium* (door Roomade, voor het Van Dyckjaar) dat een constructieve dialoog opzette tussen kunst en wetenschap, of aan de crossdisciplinaire benadering in de opzet van *Documenta XI*. Hoe kan ook het theater in zijn ontwikkelingsproces gebruik maken van deze praktijken van uitwis-

seling en dialoog (al dan niet met behulp van nieuwe technologieën)? Hebben theatermakers behoefte om dit ontwikkelingsproces open te stellen voor samenwerking en dialoog met andere kunstenaars? Hoe krijgt dat gemeenschappelijk ontwikkelingsproces een specifieke vorm in een voorstelling? Welke invloed heeft dat proces precies op de vorm?

Ten slotte kunnen we de vraag over de gelijktijdigheid van open creaties enerzijds en de trend naar inkapseling anderzijds nog algemener stellen. In hoeverre is ook het theater een product van een geprogrammeerd cultureel landschap waar sterke verwachtingen heersen ten aanzien van creaties, waarbij de consumentbaarheid en het feit dat de media er iets over kunnen zeggen vooropstaat en niet zozeer wat er precies mee gebeurt: hoe het aansluit op ruimere maatschappelijke en artistieke discussies, hoe deze discussie gevoerd wordt en hoe men erop verder kan werken. ●

GOUDLOKJES WUNDERTOLL

GENTSE FEESTEN IN DE KOPERGIETERY

EEN SAMENWERKING TUSSEN
DENNIS KÜLTGEN, CONVOI EXCEPTIONELLE EN KOPERGIETERY
[VOOR IEDEREEN VANAF 8 JAAR]

Iedereen kent het verhaal van 'Goudlokje en de drie Beren'. Alleen loopt het deze keer anders. De kleine Beer blijkt nog thuis te zijn en ontmoet Goudlokje waardoor alles een andere wending neemt. Een voorstelling over sprookjes en het echte leven. Over teleurstelling en over blijdschap. Over klein en groot. En over dansen als je het niet meer ziet zitten. Voor jong en oud, omdat we allemaal in sprookjes geloven.

Kopergietery, Blekerijstraat 50, 9000 Gent |
reserveren (lieft tijdens kantooruren): 09/233 70 00 |
of reserveren@dekopergietery.be | informatie: www.dekopergietery.be

ZO 21 JULI T/M ZO 28 JULI OM 15 UUR

KOPERGIETERY